

πρόδιδον ἀμφιβολίαν. Ἄλλ' ὅπως δυνηθῶ νὰ γείνω, σχετικῶς πρὸς ὅλους αὐτοὺς τοὺς κυρίους, οὕτως εἰπεῖν, κύριος τῆς θέσεώς μου, ἐξηκολούθησεν οὗτος, καὶ ὅπως κατὰ συνέπειαν μὴ διαταραχθῶσιν οἱ χρηματικοὶ ὑπολογισμοὶ σας, σὰς παρκαλῶ νὰ μοῦ εἰπῇτε μέχρι ποίου ἀριθμοῦ δύνασθε νὰ ἐπεκτείνητε τὸν ἀνώτερον ὅρον τῆς δαπάνης σας ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης;

— Μμ... ἔστω μέχρι πενήντα χιλιάδων, ἐμόρφασεν ὁ Βελτίστσεφ· ναί, μέχρι πενήντα χιλιάδων, οὐδέποτε ὅμως πλειότερα.

— Τότε ἡ ὑπόθεσις αὕτη εἶνε σχεδὸν τετελεσμένη! παρησία, ταχέως καὶ «ἐν-τίμως», ἐπρόφερον ὁ βαρὼν καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα εἰς τὸν Πλάτωνα.

Ὁ Βελτίστσεφ ἐγνωστοποίησεν αὐτῷ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Βαλεριανοῦ Κόροβοφ, ἐμήνησεν αὐτὸν εἰς ἰδιαίτερα τινὰ περιστατικά καὶ λεπτομερείας τῆς ὑποθέσεως, σχετικῶς πρὸς τὴν κοινωνικὴν καὶ ὕλικὴν θέσιν τοῦ «συζύγου» τούτου καὶ τῶν σχέσεών του πρὸς τὴν σύζυγόν του, ἀκολουθῶν δέ, εὐχαριστημένος διότι θὰ δυνηθῇ νὰ δώσῃ σήμερον θετικὸν τινὰ λογαριασμὸν τῇ Λιουδμήλᾳ, ἐπορεύθη πρὸς τὴν τρυφερὰν μητέρα της. Καθ' ὁδὸν εἰσῆλθεν ἐντὸς κοσμηματοπωλείου, καὶ διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον, ἐξέλεξε κομψότατον βραχιόλιον. Ἦτο τοῦτο κόσμημα βαρὺ καὶ λίαν πολυτίμον.

[Ἔπεται συνέχεια].

ΑΓΑΘ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΝΗΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: ΕΒΡΑΙΟΣ ΚΑΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ

Δικαστικὸν ἀνέκδοτον τοῦ Ἀλῆ - Πασσᾶ
ὑπὸ Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΑΝ

VICTORIEN SARDOU

ΤΟ ΟΒΟΥΖΙΟΝ

Λιτήγημα

Ἡ πρωτοχρονιά αὕτη καὶ τ' Ἀγιοθασιλιάτικα δῶρα ἀνεκάλεσαν εἰς τὴν μνήμην μου ἐπεισδιδόν τι τῆς πολιορκίας τῶν Παρισίων, τὸ ὅποιον μοὶ περιποιεῖ ὡποσὺν τιμὴν καὶ καυχῶμαι δι' αὐτό.

Ἄς ἔχῃ θάρρος ὁ ἀναγνώστης! Δὲν θὰ τὸν συνοδεύσω εἰς τὰ ὀχυρώματα οὔτε εἰς τὰς προφυλακὰς, ἀλλ' ἀπλούστατα εἰς τὴν ὁδὸν Τρεβίζ, εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἀρχαίου φίλου μου Δουταλλύ, πλουσίου χημικῶν προϊόντων κατασκευαστοῦ, συζύγου ἀξιολόγου γυναικός, πατρὸς θελκτικῆς θυγατρὸς, δεξιῷ βιομηχάνου, φιλοπάτριδος, ὀλίγον τι τρελλοῦ διὰ τὰ πολιτικά ἀλλὰ καλλίστου ἄλλως ἀνδρός.

Καταληφθεὶς ὑπὸ τῆς πολιορκίας τῶν Παρισίων, καθ' ἣν ὥραν προητοιμάζετο τὰ κιβώτιά του διὰ νὰ ἀναχωρήσῃ, παρηγορεῖτο μὲ τὴν πεποίθησιν, ὅτι ἡ πόλις δὲν ἤθελεν ἀνθέξῃ οὔτε ὀκτὼ ἡμέρας. Ἄλλ' ἡ κυρία Δουταλλύ, μᾶλλον περιεσκεμμένη, ἐνησχολεῖτο εὐθὺς ἀπ' ἀρχῆς,

ἵνα ἐφοδιάσῃ διὰ τῶν ζωοτροφῶν τὴν κατοικίαν, ὅπου περιεσύνάζετο τσαύτην ἀφθονίαν τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἐπιτηδείων, ὥστε καὶ ἂν ἡ πολιορκία διήρκει τρεῖς μῆνας περισσότερον, ἡ οἰκογένεια Δουταλλύ δὲν θὰ ἐγνώριζε ποτὲ τι θὰ εἰπῇ πεῖνα. Εἴτα συνεπλήρου τὸ ἔργον τῆς τοποθετοῦσα ἐν βουστάσιον ἐντὸς τοῦ μικροῦ κήπου της, ὀλόκληρον ὀρνιθῶνα καὶ ἕνα προσέτι σηκὸν διὰ χοίρους, οὔτινες τρεῖς μῆνας βραδύτερον θὰ ἤξιζον ἀντὶ χρυσοῦ.

Ἀπὸ τοῦ Ὀκτωβρίου μηνός, τὴν κατηχαρίστουν, πρῶτος δ' ἐγώ, τοῦ ὁποίου ἡ παροψὶς ἐτίθετο ἐπὶ τῆς πραπέζης τῆς οἰκογενείας τῶν Δουταλλύ τὴν πέμπτην καὶ τὴν κυριακὴν τὸ ἑσπέρας καὶ ὅστις εὗρισκον ἐκεῖ κατὰ τι, τὸ ὅποιον μὲ ἀπεζημίου διὰ τὰς καθ' ὅλην τὴν ἐβδομάδα στερήσεις. Πῶς νὰ μὴ μένω ἐκστατικὸς κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας τῆς ἐλλείψεως τῶν ἀναγκαίων βλέπων σφογγάτον μὲ λίπος ἢ τεμάχιον ἐλβετικοῦ τυροῦ ἀρδεύμενα μὲ ἐξαίρετους οἶνους, οὐδεμίαν συγγένειαν ἔχοντας — πρᾶγμα σπάνιον — μὲ τὰ χημικὰ τοῦ ἐργοστασίου προϊόντα;

Δὲν ἤμην ὁ μόνος πεπιστευμένος τῆς φιλοξένου ἐκείνης τραπέζης συνδαιτυμῶν. Καὶ ἕτερος εἶχεν ἐκεῖ τὴν παροψίδα του πλησίον τῆς ἰδικῆς μου. Ὁ νεαρὸς Ἀνατόλιος Βρισσώ, πρῶτος ἐπιστάτης τοῦ ἐργοστασίου, μέλλων συνέταιρος καὶ γαμβρὸς τοῦ Δουταλλύ.

Ὁ ἀγαθὸς αὐτὸς νέος, μελαγχολικός, ἰσχνός, ὀλίγον τι δειλός, ἦτο σφόδρα ἐρωτευμένος μὲ τὴν θυγατέρα τοῦ προῖσταμένου του, τὴν δεσποινίδα Γερτρούδην, ἥτις δὲν ἐφαίνετο ἀναισθητοῦσα πρὸς τὸν ἑρωτά του. Χωρὶς ν' ἀνταλλαχθῶσι λόγοι, τὴν ὥς γαμβροῦ ὑποψηφιότητα τοῦ Βρισσώ ἔβλεπον οἱ Δουταλλύ μὲ ἀρετὰ καλὸν ὄμμα, ὥστε ἡ ἔνωσις τῶν δύο νέων ἦτο πρᾶγμα σιωπηλῶς συμπεφωνημένον.

Κατὰ δυστυχίαν ὁ πόλεμος ἀνέβαλλε τὴν λύσιν. Ὁ δὲ Βρισσώ, δεκαεὺς ἐν τῇ κινητῇ φάλαγγι τοῦ Σηκουάνα καὶ στρατωνιζόμενος ἐν τῷ στρατῶνι τοῦ Ἀγίου Διονυσίου, ἐξεπλήρου τὸ τοῦ στρατιώτου καθήκον αὐτοῦ εὐσυνειδήτως, ὅπως ἔκαμνε καὶ εἰς ὅλα τὰ ἄλλα πράγματα, ἀλλ' ἄνευ δισταγμοῦ, πρέπει βεβαίως νὰ τὸ εἴπω, καὶ ἔστειλεν εἰς τὸν διάβολον τὴν αἰωνίαν ἐκείνην πολιορκίαν, ἥτις ἐβράδυνε τὴν εὐδαιμονίαν του καὶ τῆς ὁποίας τὰς ἐργασίας ἐπέκρινεν ἀταράχως, κατὰ τὸν ἴδιον αὐτῷ τρόπον, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἄνευ πικρίας.

Αἱ ἐπικρίσεις του αὐταὶ δὲν ἔπαυον τοῦ νὰ παροργίζωσι τὸν Δουταλλύ, ὅστις ἦτο φανατικὸς ὑπὲρ τοῦ στρατηγοῦ Τροσσού. Τοῦθ' ὅπερ δὲ σοβαρώτερον, ὁ «Χρόνος» ἐδημοσίευσεν τότε σειρὰν ἄρθρων, ἐν οἷς ὁ συγγραφεὺς αὐτῶν ἀντικαθίστα τὰς ἐν ταῖς ἐπαρχίαις στρατιωτικὰς ἐργασίας κατὰ τὴν εὐχαρίστησιν τῆς παραληρούσης φαντασίας του. Ὁ δὲ Δουταλλύ ἐλάμβανεν ὑπὸ σοβαρὰν ἔποψιν τὰ ὀνειροπολήματα ἐκείνα. Ἐκέντα τὸν χάρτην μὲ τὰς μικρὰς του σημαίας, εἰς τὰ

ὀριζόμενα ὑπὸ τοῦ γράφοντος τὰ στρατηγικὰ σχέδια τοῦ «Χρόνου», ἠκολούθει ἐναγωνίως τὰς χειμερικές ἐκείνας στρατιωτικὰς πορείας καὶ ἐντὸς βραχείας προθεσμίας προέλεγεν ἀποφασιστικὰς νίκας. Ὁ Βρισσώ, μὴ πιστεύων ταύτας, ἀπετόλμα καὶ ἔκαμνε δειλὴν τινὰ ἀντιλογίαν. Ὁ Δουταλλύ ἐξήπτετο, παρωργίζετο, ἐγὼ δὲ παρενέβαινον ἐγκαίρως, ἵνα καθησυχάσω τὴν φιλονεικίαν, ἀλλ' ὁ προϊστάμενος, ἐν τῷ βάθει τῆς ψυχῆς του, δὲν παρηγορεῖτο διὰ τὴν ἀπώλειαν πασῶν τῶν μαχῶν ἐκείνων, τὰς ὁποίας ὁ ἐπιστάτης ἀπεκώλυεν αὐτὸν τοῦ νὰ τὰς κερδήσῃ.

Ἡ παρουσία νέου τινὸς συνδαιτυμόνος περιέπλεξεν ἔτι τὴν θέσιν. Ἐσπέραν τινὰ φθάσας ἀργὰ ἐξεπλάγην ἰδὼν τὴν θέσιν μου, δεξιᾷ τῆς κυρίας Δουταλλύ, καταληφθεῖσαν ἀπὸ ἀγνωστόν τι πρόσωπον ἐρυθρόχρουν, εὐρύνωτον, θορυβοποιὸν καὶ κομπορρήμον. Ἐφερε γαλόνια λοχαγοῦ ἐπὶ στολῆς φαντασιώδους ἐξαχθείσης ἐκ τῶν ἀχρήστων ἐνδυμάτων θεάτρου τινός, καὶ ἐφόρει ὑπερμεγέθη ὑποδήματα, ἐξ ὧν ἀδύνατον ἦτο νὰ παραγνώρισῃ τις ἕνα ἥρωα.

— Ὁ κύριος Ροβιλλάρδος, μὲ εἶπεν ὁ Δουταλλύ παρουσιάζων ἀλλήλους ἡμᾶς, λοχαγὸς τῶν ἀκροβολιστῶν.

Δὲν εἶχον ἀποτελειώσει τὸ ρόφημά μου καὶ εἶχον προσηλωθῇ εἰς τὸν Ροβιλλάρδον. Τὰ ἀνδραγαθήματα τοῦ παστρικοῦ ἐκείνου πρέπει νὰ συνίσταντο εἰς τὸ ν' ἀπογυμνοῖ τὰς ἐγκαταλελειμμένας οἰκίας τῶν ἐπίπλων, τὰ ὅποια ἠδύαντο νὰ ἐμβάλλωσιν εἰς πειρασμὸν τὴν ἀπληστίαν τοῦ ἐχθροῦ καὶ εἰς τὸ νὰ ἐναποθέτῃ αὐτὰ εἰς ἀσφαλῆ τόπον ἀγνοούμενον ὑπὸ τῶν ἰδιοκτητῶν αὐτῶν. Ἀνιάρως ἡρώτων ἐμαυτὸν πῶς ὁ μὲ σιαγὸνα ἰσχυρὰν ἐκείνος οὐτιδανὸς εἶχε προσκληθῇ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, ἵνα ροκανίσῃ τὸ ἐξ ἐλβετικοῦ τυροῦ μερίδιόν μας; ἡ κυρία Δουταλλύ μοὶ ἐξήγησε τὸ πρᾶγμα, οὐχὶ ἄνευ συγκινήσεως. Περὶ δυσμὰς ἡλίου εἶχεν ἀρκετὰ ἐπικινδύνους κτυπήσει ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου τοῦ Βουλευτάρτου Poissoniere, ὅπερ ὅλον ἔλαμπεν ἐκ πεπηγότος κρυστάλου. Ὁ Ροβιλλάρδος, ὅστις διήρχετο ἐκεῖθεν, τὴν εἶχε φέρει εἰς τὸ πλησιέστερον φαρμακεῖον καὶ τέλος ἐπαναφέρει εἰς τὴν οἰκίαν της ἐλαφρῶς μεμολωπισμένην καὶ ὡποσὺν ζαλισμένην. Ἐξ εὐγλωσσούνῃς δὲν ἠδυνήθη νὰ πράξῃ ἄλλως, ἢ νὰ προσκαλέσῃ τὸν σωτήρα αὐτῆς εἰς τὸ δεῖπνον. Ἡ ἐξήγησις αὕτη μ' ἐνεθάρρυνεν. Ἠλπίζον ν' ἀπαλλαχθῶ τοῦ ἥρωος μὲ μόνην αὐτὴν τὴν φοράν.

Ὁ κατεργάτης δὲν ἦτο ἀνόητος. Ἐλεγεν, ὅτι ἀνემιγνύετο εἰς μεγάλην τινὰ ἐπιχείρησιν ὀρυχείου τινός γαιανθράκων, ἥτις ὑπερχέου αὐτὸν νὰ διατρέχῃ ὅλην τὴν Εὐρώπην καὶ λίαν γελοιωδῶς μᾶς διηγείτο τὰς τῶν ταξειδίων του ἀναμνήσεις. Ὁ πόλεμος, ἔλεγε, τὸν εἶχεν ἐπαναφέρει εἰς Παρισίους, ὧν ἡ σωτηρία ἀπῆτει τὴν παρουσίαν του. Ὡς πρὸς δὲ ταῖς παληκαριὰς του, ἐπὶ κεφαλῆς

τῶν ἀκροβολιστῶν, εὐνόητον εἶνε, ὅτι ὑπερέβαινον πᾶν ὅ,τι πιστευτόν. «Ὁ ἐχθρὸς κατετρώχετο ἐλεεινῶς, δὲν ἡ δύνατο πλέον ν' ἀνθέξη!... Μὲ πέντε χιλιάδας λερέντες, ὡς τοὺς ἰδικούς του ἡ διάρρηξις τῶν τάξεων τοῦ ἐχθροῦ ἦτο τετελεσμένη, κτλ. κτλ.». Μετ' εὐαρεσκείας ἡ κυρία Δουταλλὺ ἠκροῶτο τὰς μεγίστας ταύτας ὑπερβολάς, ὃ δὲ Δουταλλὺ μετὰ κόπου ἀνθίστατο εἰς τὴν ἐπιθυμίαν, ἣν εἶχε νὰ δώσῃ πίστιν εἰς αὐτάς. Ἡ Γερτρούδη μόνη ἦτο λίαν ἀδιάφορος. Ὡς πρὸς δὲ τὸν δυστυχῆ καχεκτικόν, ὡχρότερος τὴν ἐσπέραν ἐκείνην καὶ μᾶλλον κεχωσμένος, ἡ ἄλλοτε ποτε, ἐντὸς τοῦ ὑπὲρ τὸ δέον εὐρέος ὑποχιτωνίου του, πάσχω δ' ἐκτὸς τούτου ἀπὸ τὴν γελοιωδεδέσσαν κατακαρροήν, ἐφαίνετο ὡς ἐξαφανισθεὶς ὑπὸ τῆς γειννιάσεως τοῦ μεγαλοσώμου ἐκείνου ἀνθρώπου, ὅστις δὲν ἐφείδετο ἐπιτιθέμενος κατ' αὐτοῦ, οὔτε τῶν δυσαρέστων ὑπανιγμῶν, οὔτε τῶν πονηρῶν βλεμμάτων, οὔτε τῶν ἀπαρεσκουσῶν συγκρίσεων.

Ἐπενόησα πρόφασιν τινα ἵν' ἀπέλθω μετὰ τὸν καφέ, ὡς καταζαλισθεὶς ὑπὸ τῶν καυχησιολογιῶν τοῦ κομπορημονοῦ ἐκείνου ὃν ἐνόμιζον, ὅτι ἀπεχαιρέτων διὰ παντός. Ἀλλ' εἰς τοῦτο πολὺ ἠπατώμην, διότι τὴν ἐπομένην Κυριακὴν τὸν εὖρον εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν· εἶτα καὶ τὴν πέμπτην καὶ ἐπὶ τέλους ἐλάμβανε μέρος εἰς ὅλα τὰ γεύματά μας.

Οἱ σύζυγοι Δουταλλὺ ἦσαν καταγοητευμένοι. Ὁ Ροβιλλάρδος μὲ τὴν φαειρότητά του καὶ μὲ τὴν σχεδὸν τυρφερὰν ἐκείνην θωπευτικότητα, εἰς ἣν οὐδεμία κατὰ τὴν ἡλικίαν ἐκείνην γυνὴ εἶνε ἀνίσθητος, εἶχε δελεάσει τὴν κυρίαν Δουταλλὺ καὶ τὸν παππάκην Δουταλλὺ, ὡς ἐκ τοῦ ἐνδιαφέροντος, ὅπερ ἐφαίνετο ὅτι ἐλάμβανεν εἰς τὰς στρατιωτικὰς ἐργασίας τοῦ «Χρόνου» καὶ εἰς τὴν μετατόπισιν τῶν μικρῶν σημαίων ἐπὶ τοῦ χάρτου. Ὁ δὲ Ἀνατόλιος, μᾶλλον ἢ ἄλλοτε ποτε συναγχωμένος, ἔχανε προφανῶς εἰς ἕκαστον γεῦμα ὅλον τὸ ἔδαφος, ὅπερ πρὸς ζημίαν του κατέκτα ὁ θρασύγλωσσος ἐκεῖνος.

Ἡ ἐλάττωσις τῆς ὑπολήψεώς του ἐφάνη ἐπαισθητοτέρα πρὸ πάντων μετὰ τὴν μάχην τοῦ Βουρζέ¹, καθ' ἣν ὁ ἀτυχὴς νέος εἶχε γενναίως ἐκπληρώσει τὸ χρέος του, καὶ ἐξ ἧς μᾶς ἐπανήλθε πληγωμένος κατὰ τὸν πῆχυν. Μᾶς διηγῆθη τὰ τῆς μάχης καὶ τὰ κατὰ τὸν θάνατον τοῦ Βαρόσου², φονευθέντος πλησίον αὐτοῦ, καὶ τὴν ἐγκατάλειψιν καὶ τὴν ἀποχώρησιν καὶ ἅπαν τὸ θλιβερόν ἐκεῖνο τέλος μάχης ἡρωικῆς μετὰ τοσοῦτον ὀδυνηρᾶς ἀποθαρρύνσεως, ὥστε παρ' ὀλίγον ὁ λοχαγὸς νὰ τὸν ἀποκαλέσῃ οἷσασπιν καὶ οὐιλόν. Ἐὰν δὲ δὲν τὸ ἔκαμε, τοῦτο βε-

βαίως ἐγένετο ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τοὺς οἰκοδεσπότας· ἀλλὰ μᾶς ἔδωκε καλῶς νὰ τὸ καταλαβώμεν. Μεθ' ὁποίας εὐγενοῦς ἀγανακτήσεως ἀπέδειξεν ὅτι, ἂν οἱ ἀκροβολισταὶ ἦσαν ἐκεῖ, τὸ πᾶγμα ἤθελε λάβῃ πᾶσαν ἄλλην τροπὴν. Τότε δ' ἐξαπτόμενος μᾶς διέγραψεν ἐν συντόμῳ σχέδιον ἐξόδου ἐκ τῶν ὑψωμάτων τοῦ Μοντμορανσύ, τῶν Κορμηλλίων μετὰ διαβάσεως τοῦ Ἰσάρας¹, πορείας πρὸς τὴν Ρουέν, εἶτα θριαμβευτικῆς ἀφίξεως εἰς τὴν Χάβρην — τὸ ὅποιον συνεκίνησε μέλῃς ἐνθουσιασμοῦ τὸν Δουταλλὺ. Καὶ ταῦτα, ἐνῶ ὁ ταλαίπωρος Ἀνατόλιος ὑπέφερε τεταπεινωμένους καὶ ἡνοχλεῖτο ἐκ τῆς εἰσέτι αἰμασσοῦσης πληγῆς του, πρὸς ἣν οὐδεὶς ἢ ἡ Γερτρούδη καὶ ἐγὼ προσείχομεν.

Τὴν ἐπιούσαν εἶχε προσβληθῇ ἐκ πυρετοῦ, ἦτο κλινήρης καὶ ἐπὶ τινὰς ἐβδομάδας ἀπουσίαζεν ἐκ τῶν συνεστιάσεών μας. Ὁ λοχαγὸς μετὰ ζέσεως ἔθεσε τὰς βάσεις τῶν ἀπαιτήσεων του διὰ τὴν χεῖρα τῆς δεσποινίδος Γερτρούδης, καὶ ἡ διαθεσις τῶν γονέων δὲν ἦτο τοιαύτη, ὥστε νὰ τὸν ἀποθαρρύνῃ. Καθ' ἣν δὲ ἡμέραν ἐπανήλθε πρὸς ἡμᾶς ἐν ἀναρρώσει καὶ ἰσχυρότερος ἢ ἄλλοτε ποτε ὁ Ἀνατόλιος μοὶ ἐφάνη ὡς βέβαιον, ὅτι ἡ Γερτρούδη εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐρυθροὺς καὶ ὅτι κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἶχε συμβῇ ἀκροβολισμὸς τις μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς ὑπὲρ ποτε ἄλλοτε προκατειλημμένης ὑπὲρ τοῦ Ροβιλλάρδου μητρὸς τῆς. Ἐπενόησα ὅτι καιρὸς ἦτο νὰ παρέμβω ὑπὲρ τῶν ταλαίπωρων ἐκείνων παιδιῶν. Ἀκριβῶς δὲ ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἦτο ἡ τελευταία τοῦ ἔτους καὶ ἐπειδὴ, φυσικῶς τῷ λόγῳ, ὠμίλουν περὶ τοῦ νέου ἔτους, τὸ ὅποιον ἐμέλλομεν νὰ συνεορτάσωμεν οἰκογενειακῶς.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἀγαπητὴ μου κυρία Δουταλλὺ, ἀνεφώνησεν ὁ λοχαγός, πρέπει ὡς ἀγιοθασιλιάτικον δῶρον νὰ σὰς κάμω μίαν ἐκπληξιν.

Τοῦτο δὲ μοὶ ἐνέπνευσε τὴν ἰδέαν νὰ προετοιμάσω τὴν ἰδικήν μου.

Τὴν ἀρχιχροινὴν ὁ Δουταλλὺ μᾶς ὑπέδελθη μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας καὶ εὐθυμος. Ὁ τὰ στρατηγικὰ σχέδια γράφων ἐν τῷ «Χρόνῳ» εἶχεν ἐσχάτως κατατροπώσει κατὰ κράτος τὸν πρίγκηπα Κάρολον εἰς τὰ περίξ τοῦ Ἑβρέ, ἀφοῦ προσεῖλκυσεν αὐτὸν ἐκεῖ διὰ προσπαποιημένης ὑποχωρήσεως, ἥτις ἦτο ἐν τῶν ἐνδοξοτέρων στρατιωτικῶν κατορθωμάτων τῶν νεωτέρων χρόνων. Ὁ Δουταλλὺ μᾶς προσέφερε τὴν καλὴν ταύτην εἰδήσιν, ὡς ἀγιοθασιλιάτικόν μας δῶρον. Ὁ δὲ Ἀνατόλιος, αὐτὸς ὁ ἴδιος, ἔφερε κόνικλόν τινα, ὃν εἶχε συλλάβει μὲ τὸν βρόχον ἐν τῇ κατερημωμένῃ νήσῳ τοῦ Ἀγίου Διονυσίου κόνικλον οἰκθρεπτον μὲν βεβαίως, ἀλλ' ἐπανεληθόντα εἰς τὴν ἀγρίαν αὐτοῦ καταστάσιν. Ὡς πρὸς δὲ τὸν λοχαγόν, οὗτος προσέφερε τῇ κυρίᾳ Δουταλλὺ μέγαν σάκκον ζαχαροκρυσταλλωμένων καστάνων ἐντὸς γερμανικοῦ κράνους.

1. Ἰσάρας, ποταμὸς τῆς Γαλλίας πηγάζων μὲν ἐν Βερολίῳ, ἐκβάλλων δὲ εἰς τὸν Σηκουάνα. Σ. Μ.

— Ἀγαπητὴ μου κυρία, εἶπε μειδιῶν, δὲν ἐξηρτάτο ἡ ἀπὸ ἐμέ νὰ σὰς προσφέρω ἐντὸς τοῦ κράνους τούτου καὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ ἰδιοκτήτου.

— Πῶς, ἔκραξεν ἡ κυρία Δουταλλὺ, καταπλαγεῖσα ἐκ τοῦ θαυμασμοῦ, τὸν ἐφρονεύσατε;

— Διὰ νὰ σὰς προσφέρω τὸ διὰ ζαχαρωτὰ τοῦτο κυτίον, ὡραία μου κυρία, καὶ τὸ ὅποιον, τολμῶ νὰ εἶπω, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ κάμῃ ὁ καθείς.

Παραλείπω τὴν διήγησιν τοῦ συμβεβηκότος τούτου, τοῦ ὁποίου καλῶς ἐννοεῖτε, ὅτι ὁ γελωτοποιὸς ἐκεῖνος δὲν μᾶς ἐλυπήθη τόσον, ὥστε νὰ μὴ μᾶς εἴπῃ τὰς λεπτομερείας του. Συσπειρωθεὶς ἐντὸς βαρελίου εἶχε παραμονεύσει, καταλάβει ἐξ ἀπροόπτου, ρίψει κατὰ γῆς τὸν φέροντα τὸ κράνος ἐκεῖνο, ὅστις ἦτο ἐσχάτος πρόσκοπος καὶ εἰς πάλιν ἐκ τοῦ συστάδην τὸν εἶχεν ἀποπνίξει, διὰ νὰ μὴ προσελκύσῃ τὸν ἐχθρὸν μεταχειριζόμενος τὸ περιστροφόν του!... Ὡ! πόσον ὁ οἰκθρεπτος κόνικλος, ὅστις καὶ αὐτὸς ἀπεπνίγη, ἐφαίνετο ἐλεεινὸς πλησίον τοσοῦτον ἐνδόξου τροπαίου!

— Ὡς πρὸς τὸν ἑαυτὸν μου, εἶπον, δὲν ἔχω τὴν ὑπερηφάνειαν ν' ἀνθαμιλλῶμαι μὲ τοσοῦτον ἀνδρείον, ὅσον ὁ λοχαγός· ἀλλ' ἔχω καὶ ἐγὼ τὴν μικράν μου ἐκπληξιν. Ἀλλὰ μόνον δὲν ἐφθασεν ἀκόμη, καί, ἐὰν μὲ πιστεύετε, ἄς γευματίσωμεν, χωρὶς νὰ τὴν προσμένωμεν.

Ἐκαθήσαμεν εἰς τὴν τράπεζαν καὶ τὸ γεῦμά μας ἦτο φαειρότατον. Εἶχον σφάξει ἕνα χοῖρον διὰ τὸ αἰδέσιμον τῆς ἡμέρας καὶ τὸ παραγεμισμένον του μέγα ἔντερον ἦτον ἐπιτυχέστατον.

Ἐπίνωμεν τὸν καφέ, καὶ ἠνάπτομεν τὰ σιγάρα μας, ὅτε ὁ ὑπηρέτης μᾶς ἀνήγγειλεν ὅτι πυροβολιστῆς τις, πρὸ ὀλίγου ἐλθὼν κατέθεσε τὸ δῶρόν μου εἰς τὴν αἴθουσαν.

Μετέβημεν εἰς τὴν αἴθουσαν, ἐν ᾗ τῷ ὄντι τὸ κομισθὲν ἀντικείμενον ἦτο τεθειμένον ἐπὶ τραπέζης, περιτετυλιγμένον μὲ χάρτην στιλβωτὴν καὶ περιδεδεμένον μὲ στενὴν ταινίαν λευκὴν.

— Τί ἄρα γε νὰ εἶνε τοῦτο; εἶπεν ἡ κυρία Δουταλλὺ.

— Μὴν ἐρωτᾶτε, ἀγαπητὴ μου κυρία, εἶνε ὀβούζιον.

— Ὁβούζιον;

— Ὁ Δουταλλὺ πολλάκις μοὶ ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν ν' ἀποκτήσῃ ἐν ὀβούζιον, ἀλλ' ἀληθινόν, τὸ ὅποιον νὰ ἐχρησίμευσε καὶ κατὰ παράκλησίν μου ὁ φίλος μου Ρολάνδος, συζυγάρχης, μοὶ στέλλει τοῦτο δῶ, τὸ ὅποιον ἔρχεται ἀπὸ τὸ ὀροπέδιον τοῦ Ἀβρόν¹ ὅπου ἐλησμόνησε νὰ ἐκτραγῇ, ὅταν ἔπαισεν.

Ἐνῶ ἔτι ὠμίλουν ἔλυον τὴν στενὴν λευκὴν ταινίαν, ἔρχον τὸν χάρτην καὶ τὸ ὀβούζιον ἐφαίνετο μέλαν, ἀπαίσιον, ἀπαιλητικόν.

— Μὰ τὸν Θεόν, εἶπεν ὁ Δουταλλὺ μὲ μαγεύεις. Θὰ τὸ κάμω αἰώρημα διὰ τὸ σπουδαστήριόν μου.

1. Πλησίον τῶν Παρισίων, ἐπαρχία τοῦ Σηκουάνα καὶ Μάρνου.

1. Bourget, Γαλλικὸν χωρίον ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ τοῦ Σηκουάνα 6 χιλιομέτρα Α. τοῦ Saint-Denis καὶ 11 ὁμοία ἀπὸ τῶν Παρισίων, ὅπου, κατὰ τὴν πολιτορικὴν τῶν Παρισίων τοῦ 1870, συνέβη σφοδρὰ καὶ σπουδαία μάχη. Σημ. Μεταφ.

2. Ἐρνέστος Βαρόσος, ἀρχηγὸς τοῦ 12 τάγματος τῆς κινητῆς τοῦ Σηκουάνα φάλαγγος, ἡρωικῶς παθὼν τῷ 1870 ἐνῶ ὑπερησπίζετο τὸ Bourget. Σημ. Μεταφ.

— 'Αλλ' ἂν δὲν ἐξεργάγη, ἀντέλεξεν ἀνήσυχος ἡ κυρία Δουταλλύ.

— Ω! μὴ φοβήσθε, συνεφωνήθη καλῶς μετὰ τοῦ Ρολάνδου νὰ μὴ μοῖ τὸ στείλῃ, ἢ ἀφωπλισμένον καὶ κενόν! Ἄλλως ἰδοὺ καὶ ἡ ἐπιστολή του, διὰ τῆς ὁποίας μοι τὸ στέλλει.

Ἡνέφξα δ' ἐπιστολήν τινα προσηρμοσμένην εἰς τὴν πλευρὰν τοῦ ὀβουζίου καὶ ἡτοιμαζόμενην νὰ τὴν ἀναγνώσῃ λίαν μεγαλοφώνως· ἀλλὰ κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς πρώτης γραμμῆς ἡ μορφή μου πρέπει νὰ ἐξέφρασεν ἐκπληξιν, εἴτα ἀνησυχίαν, καθότι ἅπαντες ἀνέκραξαν:

— Τί ἔχετε;

— Θεέ μου... ἔχω... Ἀκροάσθητε... Καὶ ἀνέγνω:

«Αραπητὸ φίλε,

Ἰδοὺ τὸ ζητηθὲν ὀβουζιον. Πλὴν δὲν ἠδυνήθην νὰ εὕρω ἐνταῦθα πυροβολιστὴν τινα δυνάμενον νὰ τὸ ἀφοπλίῃ. Στείλατέ το εἰς τὸν ὀπλοποιὸν τῆς διόδου τοῦ Μελοδράματος, ὁ ὁποῖος λίαν ἐπιδεξίως ἐκτελεῖ τὴν ἐργασίαν αὐτήν. Ἀλλὰ πρὸ πάντων μὲ τὴν μεγαλειτέραν προφύλαξιν. Οὕτε τὴν ἐλαχίστην σύγκρουσιν, εἴτε πρόσφυσιν, διότι, ἵνα ἐκραγῇ τὸ ὀβουζιον, δὲν ἀπαιτεῖται ἢ ἡ διάρρηξις τῆς παχύτητος ἐνὸς φύλλου χάρτου...»

Διεκόπην ὑπὸ κραυγῶν φρίκης.

— Πάρετέ το δὲ ἀπ' ἐδῶ, ἐκραύγαζεν ἡ κυρία Δουταλλύ... Εἶνε φρικτόν!... Τὸ ὀβουζιον τοῦτο μέσα εἰς τὴν αἵθουσάν μου!

— Θεέ μου εἶπον ἐκτείνων τὴν χεῖρα...

— Μὴ τὸ ἐγγίζετε!...

— Ἡσυχάσατε! Μὴ φοβήσθε! ὁ πυροβολιστὴς ἐκεῖνος, ὅστις τὸ ἔφερε θὰ τὸ πάρει ὀπίσω.

— Ἀλλὰ, κύριε, εἶπεν ὁ ὑπηρέτης τρέμων ἐπὶ τῆς φλοιᾶς τῆς θύρας, ὁ πυροβολιστὴς ἀπῆλθεν.

Νεαὶ ἀναφωνήσεις!

— Τότε, εἶπον, ἐγὼ!...

— Σοὶ τὸ ἀπαγορεύω! ἀνέκραξε ζωηρῶς ὁ Δουταλλύ. Δὲν ἔχεις τὴν δύναμιν νὰ τὸ ὑπάγῃς ἕως εἰς τὴν διόδον τοῦ Μελοδράματος διὰ μιᾶς. Δὲν θὰ ἔκαμνες ἄλλο, ἢ νὰ τὸ ἀφήσῃς νὰ πέσῃ εἰς τὸν δρόμον, ἐπάνω εἰς τὴν κλίμακα, ἢ μέσα εἰς τὸν ἀντιθάλαμον!

Ἡ κ. Δουταλλύ προσεκολλᾶτο εἰς ἐμέ.

— Ὅχι! ὅχι σεῖς!... Εἶνε παρὰ πολὺ ἐπικίνδυνον!... Ὅχι σεῖς!

— Τοῦτο δὲ, προσέθεσεν ὁ Δουταλλύ εἶνε ἔργον στρατιώτου, καὶ στρατιώτου ρωμαλέου! Εὐτυχῶς ἔχομεν τὸν λοχαγόν.

— Ἐγὼ; εἶπεν ὁ λοχαγός.

— Ἐ! βεβαίαι, ἀγαπητέ μου, εἴσαι δυνάτωτατος καὶ καμωμένος διὰ τέτοιαις δουλείαις. Σεῖς παίζετε μὲ τὰς σφίρας τῶν πυροβόλων καὶ μὲ τὰ ὀβούζια, ὅπως ἕνας μαθητὴς παίζει μὲ τὰς σφίρας τοῦ σπικιστηρίου καὶ μὲ τὰ τόπια του.

— Μὲ συγχωρεῖτε... μὲ συγχωρεῖτε, ἀντέλεξεν ὁ λοχαγός, ὅστις ὠχρίασεν ὀλίγον. Ἐν ὀβουζιον... Διὰ βολῆς!... Καὶ δὲν εἶνε δυνατόν νὰ προσμένουν ἕως αὐρίου καὶ νὰ βῶνεν νὰ τὸ πιᾶσιν;...

Ἄλλ' ἡ κυρία Δουταλλύ ἀνεβόησεν:

— Αὐρίου;... Διὰ νὰ μὴν κλείσω μὰτι δλην τὴν νύκτα. Θὰ προτιμήτῃ κἄλλιον νὰ ὑπάγῃ νὰ κοιμηθῇ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον.

Ἐνταῦθα ὁ Ἀνατόλιος ἔλαβε τὸν λόγον.

— Μείνατε εἰς τὴν οἰκίαν σας, κυρία· ἐγὼ θὰ ὑπάγῃ τὸ ὀβουζιον.

Ὁ Δουταλλύ τὸν ἐσταμάτησεν.

— Εἰσθε τρελλός, φίλε μου. Μόλις ἀναλαμβάνετε καὶ μὲ τὸν ἀσχοντὰ σας βραχίονα!... Ἐπιθυμεῖτε νὰ ἀνατιναῶντε τὴν οἰκίαν εἰς τὸν ἄέρα;

— Πράγματι, εἶπον, τοῦτο δὲν εἶνε δουλειὰ δι' ἕνα ἀσθενῆ.

— Ἀλλὰ διὰ τὸν λοχαγόν, ὑπέλαβεν ὁ Δουταλλύ. Εἰς αὐτὸν μόνον ἔχω πεποίθησιν. — Ἐλάτε, λοχαγέ, φανήτε πρόθυμος. Πάρετε τὸ τέρας τοῦτο καὶ ἀπελευθερώσατέ μας ἀπὸ τὸν ἐφιάλτην αὐτόν!

Ὁ λοχαγός κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἦτο ἐκτὸς ἐαυτοῦ, τοῦτο ἦτο φανερόν. Ἀλλὰ δὲν ἦτο ἐξ ἐκείνων, οἵτινες τὰ χά- νουν τόσον εὐκολα.

— Πράγματι, εἶπε μειδιών, τοῦτο μοι ἀνήκει δικαιοματικῶς. Ἦθελον μόνον νὰ εἶπω, ὅτε πρὸ ὀλίγου μὲ διεκόψατε, ὅτι νὰ σηκώσῃ ἕνας πεζὸς τὸ πρᾶγμα αὐτὸ εἶνε παρὰ πολὺ ἐπικίνδυνον. Τὸ ἔδαφος εἶνε ὀλισθηρόν, καὶ ἐν μόνον στραβοπάτημα ἀρκεῖ νὰ φονεύσῃ μέσα εἰς τὸν δρόμον δέκα ἀνθρώπους. Ἡ μεταφορὰ του δι' ἀμάξης εἶνε ἡ μόνη λογικὴ.

— Ἀλλὰ, ἀνταπήντησεν ὁ Δουταλλύ, μία ἄμαξα κατὰ τὴν στιγμὴν αὐτήν;... Τὰς ἀπαριθμοῦν. Ὅλοι σχεδὸν εἶνε ἡγγαρευμένοι διὰ τὰ κινητὰ νοσοκομεῖα.

— Μπᾶ, εἶπεν ὁ λοχαγός. Ὁ στρατηγὸς Σμίτς, ὅστις μὲ ἔφερεν εἰς τὴν οἰκίαν σας, γευματίζει εἰς τοῦ Βρεθάντου, ἡ δὲ ἄμαξά του τὸν ἀναμένει εἰς τὴν θύραν τοῦ πανδοχεῶς. Θὰ τὸν παρακαλέσω νὰ μοῦ τὴν δανείσῃ. Εἶνε φίλος μου. Εἶνε δουλεῖα τελειωμένη. Ὅσον μόνον νὰ ἐμπορήσω τὸν τελαμῶνά μου καὶ νὰ ὑπάγῃ ἕως ἐκεῖ. Δέκα λεπτά, ἐν τέταρτον τῆς ὥρας τὸ πολὺ πολὺ.

— Πηγαίνετε γρήγορα, εἶπεν ἡ κυρία Δουταλλύ. Θαρρῶ πῶς θ' ἀποθάνω, κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα.

— Τρέχω, ἀγαπητὴ κυρία. — Ταῦτα δὲ λέγων ὁ λοχαγός ἐλάμβανε τὸ πηλίκιον του, τὸν μανδύον του καὶ τὸ ἔστριβε.

Καὶ μὲ τὸν τρόπον δι' οὗ κντρκυλῶν κντῆσινε τὴν κλίμακα, ἦτο πρόδηλον ὅτι ἐβιάζετο.

Ἐπκνῆλθον πάλιν εἰς τὴν αἵθουσαν, ὅπου ἐπεκρίτει ἡ κατὰπληξις. Ἡ κυρία Δουταλλύ ἀμπεταλντεύετο μετὰ τῆς ἐπιθυμίας τοῦ νὰ φύγῃ καὶ τοῦ πόθου τοῦ νὰ ἐπκγρυπῇ ἐπὶ τοῦ ὀβουζίου. Χωρὶς νὰ φκνῶ, ὅτι τὸ ἦθελον, πκρετῆρουν τὴν ὑπὸ τῆς σελήνης φωτιζομένην ὁδόν.

— Ἦτο τότεν ἀπλοῦν νὰ μ' ἀρίστης νὰ τὸ πῶ, ὑπεψύχριζεν ὁ Ἀνατόλιος.

— Ἐλα, σιωπᾶτε! ὑπέλαβεν ὁ Δουταλλύ, ἐκπλκγεις ὀλίγον διὰ τὴν ἀτάκκον γεννιχίτητα τοῦ νέου ἐκείνου. Αὐτὴ ἡ δουλεῖα εἶνε πολὺ κντκλληλοτέρη διὰ τὸν λοχαγόν.

— Φθάνει μόνον, εἶπε στενάζουσα ἡ κ. Δουταλλύ νὰ μὴ μᾶς κᾶμῃ νὰ τὸν ἀνκμῶμεν παρὰ πολλὴν ὥραν.

— Ὅτι θὰ τὸν ἀνκμῶμεν, ἀγαπητὴ κυρία, τῇ εἶπον μετὰ πολλῆς φκιδρότη-

τος, εἰμπορεῖτε νὰ εἰσθε βεβαίαι, διότι δὲν θὰ ἐπκνέλθαι.

— Δὲν θὰ ἐπκνέλθαι;

— Βεβαίως ὅχι. Διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τοῦ Βρεθάντου ὁ δρόμος του ἦτο νὰ διέλθῃ τὴν πρὸς τὰ δεξιὰ ὁδόν, ἐνῶ αὐτὸς πρὸ ὀλίγου ἀπεμακρύνθη λαβὼν τὴν πρὸς τὰ ἀριστερὰ καὶ μάλιστα ἀρκετὰ ζωηρῶς.

— Νὰ δᾶ! Καὶ τί σημαίνει τοῦτο;

— Τοῦτο σημαίνει, φίλε μου Δουταλλύ, ὅτι ὁ λοχαγός σας εἶνε ἕνας ραδιοῦργος καὶ ὅτι χαίρω ὅτι ἐχάλασα τὰ σχέδια τοῦ κνυχησιολόγου ἐκείνου διὰ μέσου τοῦ μηχανήματος τούτου.

Καὶ λαμβάνων ἐν λεύκωμα φωτογραφικῶν κατέφερα μὲ αὐτὸ βίαιον κτύπημα ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὀβουζίου, τὸ ὁποῖον διεργάγη εἰς ἄπειρα τεμάχια... σοκολάτας! Ἦτο ἐκ σοκολάτας! καὶ κατέσπειρεν ἐπὶ τοῦ τάπητος ἄπειρον πλῆθος μυδραλίων ἐκ σακχαρωτῶν, σακχαροπῆκτων ἀμυγδαλῶν καὶ πιστακιῶν!

Μέγας καγχασμός ἐχαίρετσε τὴν ἐκρηξιν καὶ δύναιμι νὰ εἶπω τὴν λύσιν ταύτην.

Διότι τρεῖς μῆνας βραδύτερον ὁ Ἀνατόλιος ἐνυμφεύετο τὴν Γερτρούδην.

Καὶ περὶ τοῦ λοχαγοῦ οὐδεμίαν πλέον εἶδης!

ΕΠΑΜΕΝΩΝΔΑΣ ΑΛΕΞΑΚΗΣ

ΕΚΕΙ!

Ἐκεῖ, ὅπου ὅλα τὰ Διδακτικὰ Βιβλία καὶ ὅλα τὰ Ἐπιστημονικά, καὶ τὰ Μυθιστορήματα καὶ τὰ Δράματα καὶ τὰ ποιήματα ὅλα, μὲ ὅλα μας τὰ Ἡμερολόγια καὶ τοὺς ἀπείρους Ἡμεροδείκτες καὶ Ἀτλαντας, ἐκεῖ ὅπου ἡ ἐξαιρετικὴ γραφικὴ ὀλῃ καὶ ὅλα ἐν γένει τὰ χρειαζόμενα τοῦ γραφεῖος καὶ τὰ μύρια πρωτοχρονιάτικα δῶρα, μὲ τὰς ἀπιστέ- τους τιμὰς των, ἐκεῖ ὅπου καὶ αὐτὸ ἀκόμη τὸ μόνον ἐκ τῶν Ἀγγλικῶν ἐπανορθωτικῶν τῆς κόμης φάρμακον, τὸ περιζήτητον HEBE'S HAIR RESTORER "πω- λεῖται ἀντὶ δρ. 7! ἐκεῖ ὅπου ἀδιακόπως συρρέουσιν ὅλοι καὶ ὅλοι καὶ μὲ ὅλα τους τ' ἀγγελοῦδαια, ἐκεῖ εἰς τὸ Βιβλιοπωλεῖον καὶ Χαρτοπωλεῖον «Κορίνθης», ἐν τῇ ὁδῷ Προαστείου ἀρ. 10, ἐκεῖ, ἐκεῖ πωλεῖται καὶ ἡ ἐσχάτως ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Μαυρογιάννη ἐκδοθεῖσα

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΙΟΝΙΩΝ ΝΗΣΩΝ,

ἐκεῖ καὶ τὰ ἐξαιρετικὰ χρυσόδετα

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

τοῦ κ. Τσικκτιάνου, τὸ κάλλιστον τοῦτο δῶρον διὰ τὴν Ἀ' τοῦ ἔτους ἀντὶ δρ. 3.50, ἐλεύθερον ταχυδρομικῶν, ἐκεῖ καὶ τὸ περιζήτητον

ΑΤΤΙΚΩΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΩΝ

τοῦ Ἀτωπίου μας, ὁ ἀνθρωπότερος αὐτὸς παππούς ὅλων τῶν Ἑλληνικῶν Ἡμερολογίων, μὲ ὅλαις τῆς πολλῆς καὶ μεγάλης χάρις καὶ τῇ μικρῇ μικρῇ τιμῇ του, ἥτις εἶνε διὰ μὲν τὸ Ἑσπερικὸν φρ. 4.50, διὰ δὲ τὸ Ἡμερικὸν φρ. 5 ἄδελον, καὶ φρ. 5.75 διὰ τὸ Ἑσπερικὸν καὶ 6 διὰ τὸ Ἑσπερικὸν χρυσό- τον, ἐκεῖ καὶ τὸ χαριέστατον

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

μὲ ὅλην του τὴν λεπτὴν-λεπτὴν καλαισθησίαν, πεμπό- μενον πανταχοῦ ἀντὶ δρ. 1.20, ἐκεῖ, μάλιστα ἐκεῖ, μὲ ὅλην τὴν πολυζηλευμένη ὡμορφίαν του καὶ

τοῦ Ρωμηοῦ ὁ Καζακίας μὲ μικρὰς καινοτομίας

Κ' εἰς μὲν τὸ Ἑσπερικὸν λεπτὰ πενήντα ἡ τιμὴ, εἰς δὲ τὸ Ἑσπερικὸν ἑξήντα καὶ προκληρωμή.

ἐκεῖ — ἀλλὰ καὶ ποῦ ἄλλου ἀπὸ ἐκεῖ — εὐρίσκον- ται οἱ μὲ τόσην καλαισθησίαν χρυσοδεμένοι τόμοι τῶν

ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

τῶν ὁποίων ἡ ἀπόκτησις εἶνε ἔργον μεγίστης ἀπολαύ- σεις· εἶνε ἀπόκτησις ὁλοκλήρου μυθιστορηματικῆς βί- βλιοθήκης.

Λοιπὸν ὅλοι καὶ ὅλοι! μας ἐκεῖ, ἐκεῖ!